

»Zaloge so pošle. Hola hoj, miška na pot, da nam pri-skrbiš novih.«

»Kaj še,« je rekla miška. »Kar sama si jih poišči. Čemu pa vaju imam pod streho?«

»Kakor hočeš,« se je zadrla Mica. »Pa tudi jedla ne boš. Danes ne bom kuhala.« In odvezala si je beli predpasnik in se vlegla na posteljo.

Zaspala je, pa se kmalu prebudila. Pod seboj je zaslišala glasno škrtanje.

»Kaj je?« je preplašena vzdihnila. »Moj Bog, Tine, tukaj straši.«

»Kaj še,« se je zakrohotala pod posteljo miška. »Nič ne straši, le jaz glodam tvojo posteljo. Imenitno mi tekne.«

»Joj, moja lepa postelja,« je prestrašeno zavekala Mica in sklenila roki. »Tukaj nama ni obstati. Tine, brž od tod!«

Tine je ubogal, pospravil pohištvo, zavezal culo in zopet sta se odpravila po svetu.

MARIJA

Čevelj

Hodila sta debelo uro, druge pol in Mici so polzele debele znojne kaplje po licu. Prešla sta gozd in prišla na široko cesto. Ob robu ceste je ležal velik raztrgan čevelj.

Tine ga je prvi zagledal in ga pokazal Mici.

»Kaj praviš, ali ne bo to imeniten dom za naju?«

»Saj res,« je veselo pritrdila Mica.

Tine je odložil culo in pričel urejevati novi dom. Nad odprtino je spletel slamnato streho, okoli strehe je napeljal žleb, da se je po njem voda odtekala ob dežju, pod žleb pa je nastavil velik škauf iz razbitega lončka, ki je ležal v jarku. Spredaj je imel čevelj veliko luknjo. Tine je tam napravil lepa vrata, ki so se dala odpirati in zapirati.

Nato sta spravila pohištvo v novi dom in ga lepo razpostavila. Napravila sta si kuhinjo, spalnico, obednico, pa še jima je ostalo prostora za veliko dvorano. V kuhinjo je Tine postavil štedilnik in izpeljal iz njega dimnik skozi streho, da se dim ne bi vlačil po kuhinji, kadar bo Mica zakurila.

Mica ga je gledala in ko je Tine zgotovil svoje delo, je veselo ploskala v roko in rekla:

»Kakšen krasen dom! Kakor naš stari grad!«

»Kaj grad,« je rekel Tine in si zavihal brke. »To je še več kot grad, palača je.«

»Res palača!« je pritrdila Mica. »Tako menda še kralj ne stanuje.«

»Mmm,« je prikimal Tine in si znova zavihal brke.

(Dalje.)

Pavle Kveder

Laponci — najskromnejši narod na svetu

Laponci so številčno majhen narod. Nimajo svoje države, ampak žive raztreseni v severnih delih Švedske, Norveške in Finske in na Koljskem polotoku.

Njihova domovina je prostrano ozemlje čudovitih prirodnih lepot in zanimivosti, pa tudi polno strahot. Mnogo posebnosti je v teh pokrajinah. Brezmejne tundre so porastle z močvirno travo, med katero tu in tam poženo grmičja jagod. Pritlikave breze rasto v gajih srebrnih brez, vmes trepetlike, jeseni in vrbovje. Ponekod so goste šume vitkih jelk, sredi njih pa samujejo krasna jezera. Temne so te hoste, katerih tla so žametne, mahovite preproge. Vse to rastlinstvo opeša ob močvirnih robovih. Strahotne so soteske, obdane od strmih pečin in porasle z mahom. Po njih pojo slapovi svoje pesmi. Pravijo, da nikjer na svetu ni lepših sončnih vzhodov kot tu, ko zaplapola v krošnjah mnogoterih dreves jutranji svit kot mogočen plamen.

Laponček

V teh obširnih in samotnih pokrajinah žive Laponci. So to majhni in koščeni ljudje, temne polti, poševnih oči in črnih las. Sami se imenujejo »močvirni ljudje« (ali Sabme), drugi pa jim pravijo »ljudje oddaljenih pokrajin«. Govore težak jezik, ki pa ima več narečij. Ta se med seboj tako razlikujejo, da se bolj oddaljeni Laponci med seboj niti ne razumejo.